

sig og kan da arbejde; saa er han rede til at erkende og ynkelig klage over sin elendige Svagthed. I saadanne Tider har hans Børn besøgt ham, og han er inderlig glad ved dem; men selv ikke i deres Nærværelse magter han sig selv. Bliver det alt for galt, maa han jo paa Hospitalet, og derfra kan han skrive til sin Hustru og Børn: »jeg er et Vrag, jeg ved det, jeg ligger og græder over det;« men kommen ud derfra kan han kun fortsætte. Børnene er nu vokset godt til, har faaet en udmærket Opdragelse og nyder den bedste Skoleuddannelse, Hovedstaden byder.

Fire gode Medlemmer har denne kæmpende Moder forhaabentlig tilført Samfundet; men det kender hende næppe, endsige tænker paa at mindes hendes Navn. Havde han tilfældigvis før Forfaldet skrevet et Par Noveller, vilde man sagtens ved hans Død beklage, at saa udmærkede Evner ved Skæbnens Ugunst skulde gaa til Grunde; men hans Navn vilde prange mellem dem, der har villet noget og kæmpet for Slægtens Fremskridt. Hvem kender Moderens aarelange Kamp gennem Nætter og Dage; hvem regner med den; hun tilhører jo — det svage Køn, og af det tør man ikke vente ret meget i Retning af Størværker; man tør selvfølgelig derfor heller ikke betro det ret meget.

Rejsebreve fra en kvindelig Snedkersvend.

Uddrag af Breve til en Veninde.

Berlin, den 14de Juli 94.

Rejsen herover gik rigtig godt. Da vi kom ud i rum Sø kunde jeg nok mærke, det begyndte at gyngede lidt; jeg gik derfor til Køjs. Det hjalp udmærket, Køjen var behagelig at ligge i, jeg klædte mig helt af og faldt i Søvn. Kl. 9 vaagnede jeg ved, at Skibet begyndte at sakke af, og da jeg saa høje Skrænter, kunde jeg tænke, det maatte være det Badested paa Rygen, som vi skulde lægge til ved. Det kunde jeg ikke staa for, i Klæderne kom jeg i en Fart og op paa Dækket. Det saa meget kønt ud, en stor Skov var der paa Tangen, som løb langt ud i Havet, senere Hotellet og en hel Del Huse paa en meget høj Skrænt,